

AFDELING, vrijgesteld van griffierecht
Ter kennis gebracht in uitvoering van artikel
792 van het Gerechtelijk Wetboek

Repertoriumnummer 2023/ 3009
Datum van uitspraak 9 augustus 2023
Rolnummer 22/613/A
Materie : gewaarborgde gezinsbijslag

Uitgifte

<i>Uitgereikt aan</i>	<i>Uitgereikt aan</i>
<i>op</i> €	<i>op</i> €
Rechtsmiddelen	

arbeidsrechtbank Antwerpen afdeling Hasselt

Vonnis
1ste kamer

In de zaak:

, RRN:

eisende partij

met als raadsman meester , advocaat te
, voor wie pleit meester

tegen

KBO:

eerste verwerende partij

niet verschenen noch vertegenwoordigd,

OPGROEIEN REGIE, KBO: 0886.886.638
1060 SINT-GILLIS, Hallepoortlaan 27,

tweede verwerende partij

met als raadsman meester : advocaat te
, die pleit.

1. Procedure

De rechtbank past volgende wetten toe:

- de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken
- de wet van 10 oktober 1967 houdend het Gerechtelijk Wetboek

De rechtbank heeft rekening gehouden met de stukken van het geding, opgenomen in het dossier van de rechtspleging en vermeld op de inventaris ervan.

Gelet op de beschikking van 25 november 2022 in toepassing van art 747§2 Ger. W.

Gelet op de conclusies neergelegd ter griffie voor eisende partij op 21 december 2022 en voor tweede verwerende partij op 16 maart 2023.

Gelet op de syntheseconclusies neergelegd ter griffie voor eisende partij op 14 april 2023.

Gelet op de aanvullende en syntheseconclusies neergelegd ter griffie voor tweede verwerende partij op 5 mei 2023.

De partijen hebben gepleit op de openbare terechtzitting van 15 juni 2023, waarna de rechtbank de debatten heeft gesloten. De aanwezige partijen leggen een stukkenbundel neer.

Mevrouw C. WOUTERS, eerste substituut-arbeidsauditeur, heeft vervolgens een mondeling advies gegeven, waarop door aanwezige partijen werd gerepliceerd. Hierna heeft de rechtbank de zaak in beraad genomen.

2. Vordering

Eisende partij vraagt om de beslissing van de Geschillencommissie van 20 mei 2022 deels teniet te doen, in de mate dat de goede trouw niet werd weerhouden voor de periode voorafgaand aan 13 oktober 2020.

Zij vraagt te zeggen voor recht dat haar goede trouw wel kan weerhouden worden voor de periode van april 2019 tot 13 oktober 2020 waardoor zij in aanmerking komt voor de (gedeeltelijke) kwijtschelding van de terugvordering van het teveel betaalde groeipakket.

Zij vraagt eerste en tweede verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding begroot op 910 euro.

Tweede verwerende partij vraagt de beslissing van de Geschillencommissie te bevestigen voor wat betreft het gebrek aan goede trouw in hoofde van eiseres voor de periode van april 2019 tot en met september 2020, waardoor de verzaking van aan de terugvordering ten vroegste betrekking kan hebben op de gezinsbijslag betaald voor de maand oktober 2020.

Zij vraagt de RPV van eiseres in elk geval te herleiden tot het basisbedrag van 163,98 euro.

3. Rechtsmacht/ bevoegdheid

Er zijn geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat het geschil aan de rechtsmacht van deze rechtbank moet worden onttrokken. De rechtbank is verder materieel en territoriaal bevoegd om te oordelen over huidig geschil. (artikelen 556, 580, 2° en 628, 14° Ger. W.)

4. Feiten

Eiseres ontving kinderbijslag in België voor haar kinderen uit hoofde van de (gelijkgestelde) prestaties van haar echtgenoot.

Eiseres zelf was werkzaam in Nederland, maar gelet op de arbeids- of gelijkgestelde prestaties van de echtgenoot van eisende partij, en omdat het gezin in België woonde, was er een prioritair recht op Belgische kinderbijslag (art. 68 EU-Verordening 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels).

Eiseres verstuurde een formulier P12 voor 2020 op 13 oktober 2020, nadat zij hiertoe een uitnodiging had gekregen per brief van 8 oktober 2020 (stuk 6 eiseres). Zij vermeldde hierop dat ze niet meer samenwoonde met haar echtgenoot sinds 23 juli 2020, en dat diens beroepssituatie aan haar onbekend was.

Uit verder onderzoek is gebleken dat de echtgenoot van eiseres zijn zelfstandige activiteit in België had beëindigd op 31 maart 2019. Hij had enkele prestaties in België in de maand mei 2019, maar was verder zonder beroep vanaf 1 juni 2019.

Per brief van 1 oktober 2021 meldde [naam] dit aan SVB Utrecht, en vroeg zij om de bedragen kenbaar te maken die Nederland zou regulariseren voor de periode vanaf 1 juni 2019. De concrete bedragen werden meegedeeld per brief van 9 november 2021.

Via beslissing van 10 januari 2022 deelde [naam] mee aan eiseres dat zij overging tot terugvordering van onterechte Belgische kinderbijslag voor de periode april 2019 tot 30 september 2021 voor een bedrag van 4.223,99 euro (stuk 1 eiseres).

De raadsman van eiseres vroeg per brief van 17 januari 2022 om af te zien van de terugvordering (stuk 2 eiseres). Per mail van 1 februari 2022 liet [naam] weten dit niet te willen doen (stuk 4 eiseres).

De raadsman van eiseres reageerde op deze weigering per brief d.d. 4 februari, 15 februari en 28 februari 2022 (stuk 5, 7 en 8 eiseres). Kennelijk werd hierop niet onmiddellijk gereageerd door [naam].

Op 7 maart 2022 ontving eiseres een herinnering aan haar openstaande schuld, waarna de raadsman van eiseres opnieuw een schrijven heeft gericht aan [naam] op 9 maart 2022 (stukken 10 en 11 eiseres).

Op 14 maart 2022 reageerde [naam] en liet zij weten dat eiseres een verzoekschrift bij de Geschillencommissie kon indienen. Op 25 maart 2022 deed eiseres dit ook effectief (stuk 1 a tweede verwerende partij).

De geschillencommissie nam een beslissing op 20 mei 2022 en weerhield de goede trouw van eiseres vanaf 13 oktober 2020, waarna Parentia is overgegaan tot kwijtschelding van de terugvordering voor de periode oktober 2020 tot en met maart 2021.

Tegen deze beslissing tekent eisende partij beroep aan bij de arbeidsrechtbank.

5. Beoordeling

Principes

Artikel 103, §2 van het Decreet van 27 april 2018 tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid (het Groeipakketdecreet) stelt:

“

(...)

§2. De uitbetalingsactor kan binnen de voorwaarden, bepaald door de Vlaamse Regering, afzien van de terugvordering van het onverschuldigd betaalde bedrag:

1° in bijzondere, gemotiveerde gevallen of in bepaalde categorieën van gevallen, op voorwaarde dat de schuldenaar te goeder trouw is;

2° als het terug te vorderen bedrag gering is;

3° als blijkt dat de terugvordering onzeker of te duur is in vergelijking met het bedrag dat teruggevorderd moet worden

(...)”.

Artikel 13 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2018 tot vaststelling van de nadere regels over de rechten en plichten van begunstigden in hun contacten met uitbetalingsactoren en tot vaststelling van de regels voor de ambtshalve en gedwongen herziening van een beslissing tot toekenning van toelagen in het kader van het gezinsbeleid luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing van Parentia van 1 februari 2022:

“De schuldenaar aan wie een beslissing tot terugvordering van het onverschuldigd betaalde bedrag is meegedeeld, kan bij de uitbetalingsactor, waarbij de schuld is ontstaan, een verzoek indienen om van die terugvordering af te zien. De uitbetalingsactor die dat verzoek ontvangt, stuurt een ontvangstbewijs naar de begunstigde.

Een verzoek, in de zin van het eerste lid, om af te zien van de terugvordering van het onverschuldigd betaalde bedrag kan alleen ingewilligd worden als de schuldenaar voldoet aan de volgende twee voorwaarden:

1° te goeder trouw zijn;

2 zich in een onzekere financiële situatie bevinden.

In het tweede lid, 1°, wordt verstaan onder te goeder trouw: het niet weten of redelijkerwijze niet kunnen weten dat men ten onrechte toelagen in het kader van het gezinsbeleid ontvangen heeft.”

Toepassing

De betwisting is beperkt tot de onterecht betaalde bedragen in de periode april 2019 tot en met september 2020.

Eisende partij benadrukt dat zij nooit fraude heeft willen plegen en verwijst naar de echtelijke moeilijkheden tussen haar en haar toenmalige echtgenoot. Zij stelt niet op de hoogte te zijn geweest van diens professionele situatie. De rechtbank stelt vast dat op 12 februari 2020 aan de echtgenoot van eiseres een huis- en contactverbod van 14 dagen werd opgelegd door het parket. Dit werd later verlengd tot en met 10 mei 2020.

Op 23 juli 2020 werd de echtgenoot van eiseres ambtshalve geschrapt op het adres van eiseres. Op 16 juni 2021 werd de echtscheiding uitgesproken.

Tweede verwerende partij is van mening dat eiseres spontaan had moeten melden dat haar echtgenoot vanaf april en juni 2019 geen werk meer had. Zij wist of moest minstens weten dat een verandering in de beroepssituatie van haar echtgenoot een impact kon hebben op de kinderbijslag die zij ontving. De geschillencommissie oordeelde eveneens dat eiseres wist of moest weten dat zij vanaf juni 2019 mogelijks onterecht Belgische gezinsbijslag ontving, gelet op het gebrek aan arbeids- of gelijkgestelde prestaties van haar echtgenoot.

Samen met de Geschillencommissie verwijst tweede verwerende partij naar de P12 die eisende partij op 13 oktober 2020 invulde, en waarin zij vermeldde dat de beroepssituatie van haar echtgenoot voor haar onbekend was. De geschillencommissie oordeelde dat deze verklaring niet onaannemelijk is aangezien haar echtgenoot op dat ogenblik niet meer bij eiseres woonde. Zij wordt daarom met ingang van deze datum als te goeder trouw aanvaard.

De rechtbank ziet echter niet goed in waarom de Geschillencommissie de goede trouw aanvaardt vanaf 13 oktober 2020, maar niet voor de daarvoor gesitueerde maanden waarin het ook vaststaat dat partijen niet meer samenwoonden.

Met ingang van 12 februari 2020 werd een huis- en contactverbod opgelegd, en woonden partijen dus niet meer samen. Vanaf die datum was de situatie dus feitelijk hetzelfde als na 13 oktober 2020. Vanaf 12 februari 2020 is het aannemelijk dat eiseres niet op de hoogte was van de beroepssituatie van de vader van haar kinderen. Gelet op de relationele problemen neemt de rechtbank dat ook aan voor de korte periode die verstreek tussen het huis- en contactverbod en de ambtshalve schrapping.

Onder goede trouw wordt in dit kader verstaan: het niet weten of redelijkerwijze niet kunnen weten dat men ten onrechte toelagen heeft ontvangen. Gelet op de feitelijke scheiding vanaf 12 februari 2020 meent de rechtbank dat eiseres vanaf die datum niet wist of niet kon weten of zij ingevolge de beroepssituatie van de vader van haar kinderen nog recht had op het groeipakket in België.

Men zou inderdaad kunnen stellen dat eiseres eerder en spontaan melding had moeten maken van de gewijzigde situatie. In de concrete omstandigheden meent de rechtbank dat daaruit niet kan worden afgeleid dat zij niet als te goeder trouw kan worden bestempeld voor wat betreft de periode vanaf de feitelijke scheiding. Eiseres heeft het formulier P12 trouwens correct en vrijwel onmiddellijk ingevuld nadat haar dit gevraagd werd.

Gelet op de eerdere terugvordering en de eigen vermelding van eiseres op het formulier P12 van 13 oktober 2020 neemt de rechtbank voor de periode voor 12 februari 2020 wel aan dat eiseres wist of moest weten dat zij mogelijks ten onrechte een groeipakket ontving.

Over de overige voorwaarde om voor kwijtschelding in aanmerking te komen, met name het zich bevinden in een onzekere financiële situatie, is er geen discussie tussen partijen.

De vordering van eisende partij is **deels gegrond**.

6. Kosten van het geding

Overeenkomstig artikel 1017, 2° lid Ger. W. dienden de kosten van het geding ten laste van verwerende partijen gelegd te worden.

Tweede verwerende partij merkt echter terecht op dat de rechtsplegingsvergoeding door eiseres foutief wordt begroot op een bedrag van 910 euro. De bedragen zoals opgesomd in artikel 4 van het KB tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding van 26 oktober 2007 zijn immers van toepassing.

Behoudens wanneer een procedureakkoord omtrent de omvang van de rechtsplegingsvergoeding dan wel een grond of een verzoek tot afwijking van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voorligt, moet de rechter ambtshalve het correcte basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding bepalen. Hij miskent daarmee niet het algemeen rechtsbeginsel houdende de autonomie van de procespartijen in het civiele geding. (cfr. Cass. 13 januari 2023, C.22.0158.N, www.juportal.be; Cass. 16 januari 2023, C.21.0193.F, www.juportal.be)

Na de beslissing van de geschillencommissie wordt nog een bedrag van 2.373,08 euro teruggevorderd van eiseres. Het geïndexeerde basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voor een dergelijke vordering bedraagt 163,98 euro.

7. Beslissing (beschikkend gedeelte)

Na mondeling advies van mevrouw C. WOUTERS, eerste substituut-arbeidsauditeur, beslist de rechtbank in eerste aanleg en op tegenspraak wat volgt.

De rechtbank verklaart de vordering ontvankelijk en deels gegrond;

De rechtbank vernietigt de bestreden beslissing van 20 mei 2022 in zoverre deze aanneemt dat er sprake was van een gebrek aan goede trouw vanaf 12 februari 2020;

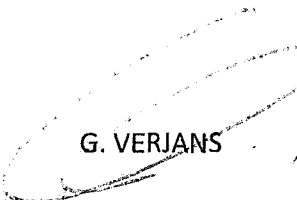
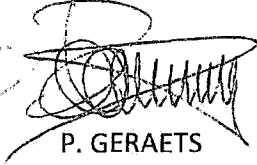
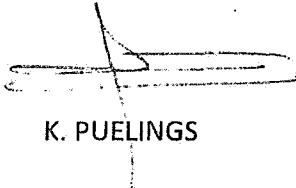

De rechtbank zegt voor recht dat de goede trouw kan worden weerhouden vanaf 12 februari 2020 waardoor eiseres in die periode in aanmerking komt voor kwijtschelding van de terugvordering van het te veel ontvangen groeipakket;

Legt, bij toepassing van artikel 1017, 2° lid Ger. W., de kosten van het geding ten laste van verwerende partij aan de zijde van eisende partij ambtshalve begroot op 163,98 euro rechtsplegingsvergoeding en aan de zijde van verwerende partij niet begroot.

Dit vonnis werd gewezen door

Mevrouw A. VANGOMPEL rechter, voorzitter van de kamer,
De heer K. PUELINGS rechter in sociale zaken, werkgever,
De heer P. GERAETS rechter in sociale zaken, werknemer-arbeider,

met bijstand van G. VERJANS, griffier.

G. VERJANS P. GERAETS K. PUELINGS A. VANGOMPEL

en uitgesproken op WOENSDAG NEGEN AUGUSTUS TWEEDUIZEND DRIËNTWINTIG in de openbare terechtzitting van de Arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt, door voormelde voorzitter van de kamer met bijstand van de heer Gunter VERJANS, griffier.

G. VERJANS A. VANGOMPEL